

HELENA RAPANTOVÁ

Naší pamětnicí je paní Helena Rapantová, která se narodila v roce 1946 v malé vesničce na Hané. Paní Rapantová dodnes vzpomíná nejen na své dětství v rodných Hrubčicích, ale také na události 50. let minulého století, které nečekaně postihly její rodinu.

Mluvíme tu o zakládání Jednotných zemědělských družstev na vesnicích v celém Československu, kdy docházelo k zabavování soukromého majetku. Jak takové zabavování vypadalo? Co všechno musela rodina Rapantů státu odevzdat?

„Měla jsem nemocného tatínka, ten byl na léčení, a když oni chodili agitovat, děcka, a maminka potom už to musela to hospodářství vést sama, já si pamatuju, když k nám tam chodili s tema papírama, abysme to družstvo podepsali... Jak ta maminka plakala, a když už teda nebylo zbylí, tak jsme do toho družstva teda šli, protože vlastně to byla kolektivizace celé té dědiny.“

„A než jsme ještě do toho družstva teda šli, tak se zabíjelo prasátko, a tos musela odevzat sádlo, 5 kg sádla, které jsi zabalila, tenkrát by se tomu říkalo pečící papír, a krupon z prasete, to se zase dávalo na boty do továren zpracovat, víš. No a museli se odevzdávat, když jsi měla ty hektary, vajíčka, mlíko, obilí, a když jsi něco neodevzdala, dejme tomu, nemělas tolik těch vajíček nebo mlíka, tak jsi to musela nahradit třeba těma vajíčkama a když ne, tak to byly takzvaný kvóty a tys musela dodržet, jinak teda když né, tak tě čekal žalář.“

A když nám odváděli krávy do toho kravína, já jsem plakala jak malý, no byla jsem dítě, plakala a já jsem ty krávy chodila do toho kravína vždycky pohladit, vždyť byly naše.“

Přestože paní Rapantová pochází z Hané, rozhodla se celý svůj život strávit v kraji mezi horami a vodou, na Bruntálsku.

„Na Hané máš pole jako stůl, ale tady, když vyjdeš kousíček a vidíš, co pět minut se mění ten horizont toho Pradědu. Krása, to bych neměnila. To ti řeknu, že můžeme být rádi, že jsme tady.“